

gyarlapádi (Sipos Ferenc) tejfeldolgozó üzemek értékes adományai, a nagyenyediek V-VIII. osztályos közössége. Ők is megérdemelték a tapsot.

Epilógus: A szórványszínijátás szervezése az iskola életének egy kis szelete, de egy nagy kísérlet az összefogásra, a megmaradásra, amit sokan elkülönülésnek vélnék. De lehet-e ezt másképpen csinálni? A gyermekszínijátások nagy csapata csak egy töredéke a szórvány gyerekseregnek. Játékuk egy múltó pillanatot, de elszórja a közönség sorai között a „kincset,” amit megteremtett. A főtí Kis Tibor és Kovács Éva biztató búcsúszavai szerint „nemcsak feladat, hivatás is” – valóban tovább kell csinálni, és nem szabad feladni.

Mesevilág Léván

Kaposi László

Gyermek báb- és színijátó csoportok fesztiválja (Léva, Druzsba Művelődési Ház, 2009. május 7.)

A határon túli magyar gyermekszínijátás minőségét visszajelezni szakmai vendégként, zsűritagként nem lehet másként, mint a magyarországi színvonalhoz való viszonyításban. Tudva, persze, hogy ez a „mérés” igazságtalan, de mégsem kerülhető meg. Akkor sem volt megkerülhető a viszonyítás, amikor bizonyos tekintetben éppen jobb volt a külhoni magyar színijátás, mint a hazai. Volt ilyen helyzet is: akkor rendre meg kellett állapítani, hogy lám-lám, kisebb területről mennyi minőségi munka érkezett, mennyivel több, mint itthon bármelyik megyéből...

Most nem ezt a helyzetet éljük: a határon túli magyar területek színijátása jelenleg nem éri el a hazai csúcspontokat. De az átlag (és ez a fontos!) ott van, ahol a hazai.

Vagyis az átlagra nem lehet panasz: nézhető, vállalható, nem gyerek- és nem művészetellenes munkák születnek –, kevés érdekességgel, kevés izgalommal. Nincsenek erős produkciók, kiemelendő, felmutatandó pozitív értékek, olyanok, amelyek viszonyítási és tájékozási pontot jelentenének a következő évekre is – és ez nem jó. Szakmai vendégként a jól szervezett – láthatóan minden elemében bejáratott, és ez is fontos: emberszabású, gyerekhez méltó – program egyes előadásainak megtekintése során nem is jelentett gondot számomra más, mint az, hogy a Dunamenti Tavasz nevű, ismert, nagy hagyományokra visszatekintő gyermekművészeti szemlére is javasolni kellett egy előadást. És melyik legyen az? Nem volt kiemelkedő, amelyik ezt egyértelműen, magyarázat nélkül megérdemelte volna.

A rendezvény remek koncepciója együtt kezeli a megjelenítéses művészetek köréből a gyermekek színijátékát a bábjátékkal: és ez jó. Egyes előadások esetében amúgy is nehéz lenne megmondani, hogy a két terület közül melyikhez tartoznak inkább, de a lényeg nem itt, hanem az eszközkezelésben van. Arra hívják fel a figyelmet egy zömében színijátó előadásokat felmutató programban a bábosok, hogy vannak a teatralitásnak olyan tartományai, amelyek nem lehetnek idegenek a színijátó gyerekek és csoportvezetőik számára.

A lévai rendezvénye a határon túli magyar gyermekkultúra egyik gyöngyszeme: a szervezés egyes elemei is jó lenne, ha meghonosodnának a hazai, többnyire felmenő rendszerű művészeti fesztiválokon. Példának okáért ilyen az, hogy név szerint köszöntik a rendezvény elején az egyes csoportokat, rögtön tapsot is kapnak, alanyi jogon, tenniük sem kell még érte, és így is válnak el tőlük. A szervezési munka orosz-lánrészét a helyi, Juhász Gyuláról elnevezett magyar tannyelvű általános iskola munkatársai vállalták magukra. (Fontosnak tartjuk a rendezvény későbbi hazai támogatását!)

A rendezvény megnyitóját a szervezői-házigazdai feladatokat ellátó – egyébként kiváló oktatási intézmény – vezetője mondja: a szép szó és a játék ünnepe kíván lenni a Mesevilág Fesztivál programja. Sok a szakmai vendég, országos és még annál is szélesebb a figyelem: az összes csoport mellett persze őket is bemutatják. Teli a színházterem(!), a résztvevők azt éreztetik, hogy sokan kíváncsiak rájuk – ez is jelentőséget ad a napnak.

A házigazdák Skacok nevű csoportjának előadását javasolta végül az erre hivatott alkalmi testület a továbbjutásra: kitűnő élő zenét és szép jelmezeket használó, előadását színes képekben fogalmazó kezdő csoport és rendezője, Lészko Katalin számára a legnagyobb próbatételt a meglehetősen színpadellenes epikus anyaggal való közdelem jelentette. Az értékelők döntésükkel további birkózásra ítélték a rokon-szenves társaságot: a dramatizálási küzdelmeiket folytathatják a szlovákiai magyar nyelvű gyermekszínijátó és bábosok hagyományos, dunszerdahelyi fesztiváljáig.